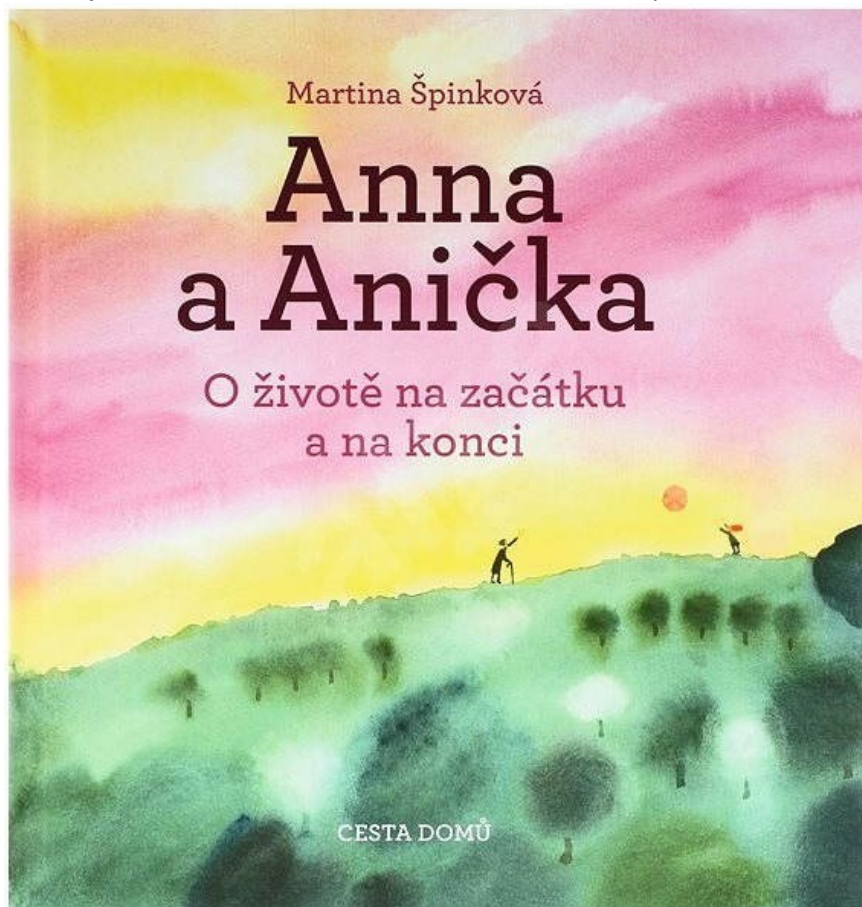

Kniha ANNA A ANIČKA je obrázková knížka Martiny Špinkové o babičce Anně a její vnučce Aničce. Anička se narodí na svět, kde se jako většina z nás potká se svou babičkou. Hraje si s ní, učí se od ní, povídají si spolu a mají také tajemství. Jak Anička roste a poznává svět, babička pomalu odchází. Anička je s babičkou až do konce a dokáže si s ní hrát i potom. Jak se to stane?

Anička měla spoustu práce, objevovala svět. Maminka ji vozila v kočárku do lesa i do parku. Jinak by se Anička do světa nepodívala, neviděla by velké stromy, malé ptáčky a rychlé veverky. Neznala by vysoké domy a ještě vyšší jeřáby, telefonní budky s modrými čepicemi a legrační koloběžky. Svět se jí moc líbil. Nabízela mu své věci. Maminka a tatínek je museli sbírat. Anička se radovala, jak si hrají hru, kterou vymyslela.

www.mklife.cz

www.mklife.cz

a
babička
uvce
ých
babička
panenka
k Jeník,
se Hanička.
čka už nikdy

www.mklife.cz

V létě byla Anička dlouho pryč, byly prázdniny. Na babičku trochu zapoměla. Když se vrátila, vypadala babička ve velké posteli docela malá. Anička jí vyprávěla o světě venku. Třeba o tom, jak ořešák na její zahrádce má už zelené oříšky. Babička nic neřkala, ale Anička věděla, že jí poslouchá. Babička hodně spala. Vypadala přitom jako Aniččina panenka Amálka. Anička nechávala Amálku v noci spát u babičky, aby babičce nebylo samotné smutno. Moc jim to spolu slušelo, měly obě kytičkované košíčky.

www.mklife.cz

Jednou brzy ráno, když byla za okny ještě tma, probudil tatínek Aničku, vzal ji do náruče, jako když byla malá, a odnesl ji k babičce. Babička s panenkou Amálkou ležely v posteli a ani jedna se nehýbala. Tatínek řekl Aničce, že babička zemřela. Je tu teď s nimi naposledy, už se nevrátí. Byli tam všichni spolu a bylo jim smutno. Už nikdy nebudou babiččiny pohádky ani vřezání mašli, budou sami bez babičky.

www.mklife.cz

Maminka s tatínkem oblékli babičce Anně šaty, ve kterých chodívala do divadla. Anička si je musela pohladit, byly jako kožíšek. Dala babičce s sebou do ruky medvídko Jeníka, který měl ještě na jedné noze zelenou mašli. Babička vypadala slavnostně a trochu se usmívala. Bylo kolem ní zvláštní ticho. Amálka plakala, že bude teď v noci sama. Anička zašeptala babičce do ucha: „Neboj, já si ji teď zas vezmu na noc k sobě.“

www.mklife.cz

Ale i s Amálkou bylo Aniče v noci smutno. Že ve vedlejším pokoji nesvítí malá lampa, že už babičku neuvidí, že jí toho ještě plno neřekla. Aniččin pokoj byl plný tmy. Ale možná bych si s babičkou mohla trochu povídat, pomyslela si. Třeba někde je. Tak tíše do té velké tmy řekla ..... babí?“ Tma jí rychle zavřela oči a Anička usnula. Zdálo se jí, že zvoní telefon. Anička ho hned zvedla, ležel totiž u ní na peřině. Byl to starý bílý telefon. Volala babička: má se dobře a zrovna půjde na výlet. „Nemáš kabát?“ strachovala se Anička. „To nevádí, není tu zima, cécorko,“ usmála se babička v telefonu. Řekla jí tak, jako vždycky! Cécorko. To byl hezký sen, řekla si ráno Anička.

Anička šla za pár dní s tatínkem nakoupit a vzpomněla si na svůj sen o babičce a bílém telefonu. Počkej chvilku, řekla tatínkovi, když šli kolem telefonní budky. Anička si jí nikdy nevšimla, až dnes. Vešla do ní, zvedla sluchátko a chvilku poslouchala, občas se něco zeptala. Pak zavěsila a šli dál. Když to udělala asi potřetí, tatínek se zeptal, komu chodí Anička bez peněz volat. „Mluvím s babičkou,“ řekla jakoby nic. „A jak se má?“ zeptal se tatínek, také jakoby nic. „Říká, že moc dobře, má tam hodně kamarádek,“ rozzářila se Anička. Tatínek se usmál. Někdy člověk jiné lidi potěší, i když jemu samotnému je trochu smutno.

www.mklife.cz

Přišel podzim a s ním procházky pod barevnými stromy. Anička ještě pořád chodila telefonovat do telefonních budek, ale jednou, když vycházela, bylo trochu zaražená. „Babička už se nemá dobře?“ ptal se tatínek. „Má,“ řekla Anička. „Ale nemá na mě už čas. Učí se s kamarádkami francouzštinu. Prý je to moc baví,“ dodala Anička zamyšleně a loudala se pomalu kus za tatínkem. Vzpomínala. Babička jí přece jednou řekla, že by hned šla taky do školy. A prarabeta Marta na pohřbu vyprávěla, jak se babička ráda učila a pak jí doma pomáhala s úkoly. Barevné listí šustilo pod nohama a Anička vzpomínala také na to, jak s babičkou kdysi vyráběly z listů draka. „Je to zvláštní, víš?“ řekla tehdy babička. „Listy jsou celý rok na stromech zelené, ale když umírají a padají, tak se vyparádí jak na báli.“

www.mklife.cz

„Už to mám!“ rozzářil se za pár dní tatínek, když si s Aničkou povídali před spaním. „Pamatuješ na velkého kluka Františka, který si s tebou prohlížel na pohřbu babiččina alba s fotkami? Tomu nedávno také zemřela babička. Byla učitelka francouzštiny. Kdoví, možná se teď potkaly a ona tam někde učí babičku a její kamarádky!“ „A byla to hodná učitelka?“ zeptala se starostlivě Anička. „Moc hodná a veselá,“ řekl tatínek. „Tak to se babička má,“ rozveselila se Anička a šla to honem povědět Amálce. Pak se spolu dívaly do tmy ven a říkaly si, jak je to zvláštní, že je člověku hezky, když tomu druhému je taky hezky. I když je někde hodně daleko.

www.mklife.cz

